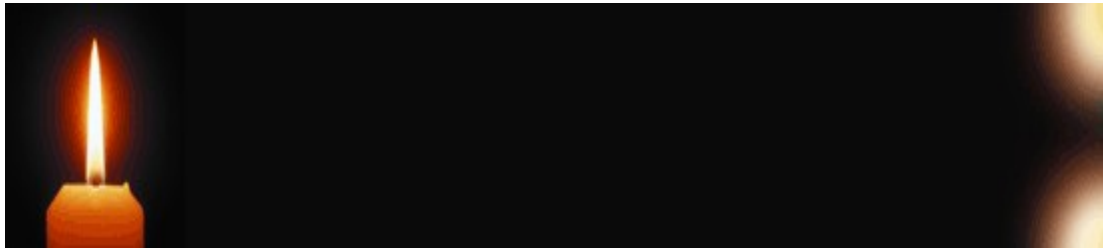

ΒΙΒΛΙΟ : “ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ”

ΠΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Θεός είσαι, ό,τι θέλεις κάνεις!

Κάποιος ιερέυς, προ του 1940, καθώς μου διηγείτο ένας εγγονός του, πήγε ένα πρωινό, πού ήταν γιορτή, στην Εκκλησία, για να λειτουργήσει. Τα καντήλια ήταν όλα σβηστά, γιατί από κάποιο σπασμένο τζάμι έμπαινε αέρας. Τα είχε σβήσει όλα, ακόμα και το ακοίμητο καντήλι.

Στενοχωρήθηκε ο παππούλης, γιατί ήταν ευλαβής. Ψάχνεται για σπέρτα, δεν είχε. Κοιτάζει στο παγκάρι, κοιτάζει στα ντουλάπια, ψάχνει από δω, ψάχνει από κει, δεν βρίσκει τίποτα. Του 'ρθαν δάκρυα στα μάτια, γιατί έπρεπε να πάει πάλι πίσω στο σπίτι.

Ήταν όμως χειμώνας, έβρεχε, φυσούσε δυνατός αέρας, παγωμένος βοριάς, επικρατούσε μεγάλη κακοκαιρία...

Ξαφνικά λοιπόν, γυρίζει πίσω του, κοιτάζει...το θυμιατό ήταν αναμμένο! ' Υπήρχαν μέσα κάρβουνα ολοκόκκινα!

(Την παλαιά εποχή είχαν κάρβουνα. Τα πρόλαβα κι εγώ βέβαια. Είχαμε ένα μικρό μαγκάλι, άναβε ο καντηλανάφτης από πολύ πρωί τα κάρβουνα, κοκκίνιζαν αυτά και παίρναμε έπειτα με τη μασιά, βάζαμε στο θυμιατό και πάνω σ' αυτό ρίχναμε το θυμίαμα.)

Αφού είδε λοιπόν το θυμιατό αναμμένο και το κοίταζε με έκπληξη, έβαλε ένα χαρτάκι, το άναψε, μ' αυτό άναψε ένα κερι και με το κερι άναψε πρώτα το ακοίμητο καντηλάκι και υστέρα όλα τ άλλα καντήλια.

Κάθε τόσο γύριζε και κοίταζε το θυμιατό. και έλεγε:

— Μπρε, μπρε, μπρε, τι θαύματα κάνει ο Θεός! Όταν θέλει, κάνει θαύματα!... τι θαύμα ήταν πάλι τούτο!

Ήρθε κατοπινό ψάλτης, άρχισε ο Όρθρος, το θυμιατό παρέμενε ολοκόκκινο! Στην ένατη ωδή, την " Τιμιωτέραν", το παίρνει για να θυμίαση και βλέπει μέσα από το θυμιατό να βγαίνουν ευώδεις στήλες καπνού, σαν να είχε ρίξει μέσα θυμίαμα!

-- Μα, εγώ, λέει, δεν έβαλα θυμίαμα! Κύριε, ελέησον! Τέλος πάντων, είπε, και, γυρνώντας προς την Αγία Τράπεζα, πρόσθεσε:

·- Θεός είσαι, ό,τι θέλεις κάνεις!

Σε λίγο ήρθε ο εγγονός του.

- Μην το πειράξεις, του λέει, καθόλου το θυμιατό. Άφησε το έτσι, γιατί ο Θεός ό,τι θέλει κάνει, αγοράκι μου, ό,τι θέλει κάνει!...

— Καλά, παππού, είπε το παιδάκι.

Όσες φορές λοιπόν χρειάστηκε να θυμιατίσει από την Πρόθεσι μέχρι το τέλος της Θείας Λειτουργίας, το θυμιατό ήταν ολοκόκκινο, με αναμμένα τα κάρβουνα και πάντοτε έτοιμο για θυμιάτισμα- έβγαζε από μόνο του και μπροστά στα μάτια του εγγονού θυμίαμα ευώδες! Μόλις το έπαιρνε, έβγαιναν ευωδέστατοι καπνοί μυρίων αρωμάτων, οι όποιοι απλώνονταν σε ολόκληρο τον Ναό. Όλος ο Ναός ευωδίαζε!

Έκανε εντύπωση και στους χριστιανούς και, όταν τελείωσε ή Θεία Λειτουργία, του έλεγαν:

-- "Ε, παπα μου, πού το βρήκες αυτό το καλό θυμίαμα;

Στον εγγονό του είπε τα εξής:

-- Μην το πεις πουθενά, μόνο όταν πεθάνω. Θεός είναι, ό,τι θέλει κάνει. Θεός είναι, ό,τι θέλει κάνει!...

Αυτά έλεγε ο παπα Γιάννης από τον Τσεσμέ...

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΒΟΗΘΑ ΤΟΝ ΝΕΩΚΟΡΟ.

Κάποτε, ζούσε ένας νεωκόρος, ο οποίος είχε πολύ σεβασμό, πολλή ευλάβεια, πολύ φόβο Θεού. Ήταν από εκείνους τους νεωκόρους, πού τους ζητάμε και τους θέλουμε ως υπηρέτες και βοηθούς στον Ναό.

Ο Ναός ήταν κτισμένος προς τιμήν του Τιμίου Προδρόμου. Χτυπούσε λοιπόν ο νεωκόρος τις καμπάνες του Ναού - ήταν τρεις, τέσσερις οι καμπάνες - Και τις χτυπούσε με τα δυο του χέρια,

Έπεσε όμως Και τραυματίστηκε στο αριστερό του χέρι Και δεν μπορούσε να χτυπήσει τις καμπάνες με το ένα χέρι μονάχα. Και ήταν γι' αυτό πολύ στενοχωρημένος. Ερχόταν μεγάλη γιορτή Και δεν θα χτυπούσε γλυκά, ρυθμικά, όπως συνήθως, πότε τη μία, πότε την άλλη, πότε δυο δυο, πότε τρεις Και μία, όπως κάνουν στο Άγιον Όρος.

Λοιπόν, τίνα κάνει, πηγαίνει στον Τίμιο Πρόδρομο Και του λέει: - Άκουσε με, Άγιε! Ο Ναός σου είναι αυτός, το χέρι μου το είδες, δεν μπορώ με το ένα χέρι. Για έλα δω. (Τον παίρνει λοιπόν από το χέρι - κατέβηκε ο Τίμιος Πρόδρομος από την εικόνα του! - Και τον πηγαίνει έξω στο καμπαναριό,) Για δείξε μου τώρα πώς θα χτυπάω τις καμπάνες!

Παίρνει ο Τίμιος Πρόδρομος, κάνει θηλιές τα σχοινιά, βάζει τη μια θηλιά στο ένα πόδι, την άλλη θηλιά στο άλλο πόδι Και τις

άλλες δυο, τη μια στο χέρι Και την άλλη στον αγκώνα, Και του έδειξε με ποιόν θερμό τρόπο θα χτυπάει τις καμπάνες.

-- Ευχαριστώ πολύ, είπε ο νεωκόρος στον Άγιο!

Και χτυπούσε τις καμπάνες όπως του έδειξε ο Τίμιος Πρόδρομος!

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΝΙΚΟΛΑΟ!!

Κάποτε ένας ιεροκήρυκας έκανε μια περιοδεία Και περνώντας έξω από μία αγροικία, μια στάνη, λέει: "Δεν σταματάω και σ' αυτόν εδώ

τον χριστιανό; Κάτι θα βρω να του πω."

Μπήκε λοιπόν Και άρχισε να του μιλάει για τον Κύριο.

Πρόσεξε όμως ότι μέσα στο σπίτι δεν υπήρχαν εικόνες. Του μίλησε λοιπόν για τις εικόνες.

-Τι είναι αυτό; ρώτησε ο χωρικός.

Έβγαλε μία ο ιεροκήρυκας από την τσεπούλα του, του την έδωσε. Του είπε να ανάβει το καντηλάκι, να κάνη προσευχή... Τον δίδαξε αρκετά.

Ενθουσιάστηκε ο χωρικός. Με την πρώτη ευκαιρία κατεβαίνει στην πόλη, παίρνει μια εικόνα της Παναγίας. Του άρεσε, έτσι όπως κρατούσε το Βρέφος Ιησού. Βλέπει Και τον Άγιο Δημήτριο, καβαλάρη, με το ακόντιο. Θα τον πάρω, να χτυπάει

τον εχθρό, σκέφθηκε. "Ας πάρω Και αυτόν τον μακρύ γένη "Άγιο...", ήταν ο Άγιος Νικόλαος.

Τους έβαλε μέσα στο σπιτάκι του Και άρχισε να κάνη την προσευχούλα του στην Παναγία, στον Άγιο Δημήτριο, στον Άγιο Νικόλαο.

Δεν πέρασαν πολλές ημέρες Και κάποια φορά πού έλειψε, μπήκαν μέσα στο σπίτι του κλέφτες Και του τα πήραν όλα. Δεν του άφησαν τίποτα. Έμειναν μόνο οι τρεις εικόνες.

Μπαίνει μέσα έκπληκτος, βλέπει ότι όλα του τα είχαν κλέψει. Πηγαίνει λοιπόν στην εικόνα της Παναγίας:

-Καλά, εσύ είχες να φροντίσεις το μωρό, να το πλάνης, να το ταΐσεις, δεν προλάβαινες. Τι να πρωτοκάνεις; Το μωρό να κοιτάξεις ή τους κλέφτες...

Πάει στον Άγιο Δημήτριο.

- Κι εσύ, καβαλάρης, ώσπου να βγάλεις το άλογο από το σταύλο, να το σελώσεις, να το ετοιμάσεις, φύγανε οι κλέφτες.

-- Αμ, εσύ, (απευθύνεται στον Άγιο Νικόλαο), Τι έκανες; Τίποτα δεν έκανες! Γιατί δεν φύλαγες τα πράγματα; Λοιπόν, για τιμωρία σε βγάζω έξω!

Παίρνει την εικόνα του Αγίου Νικόλαου Και την κρεμάει έξω.

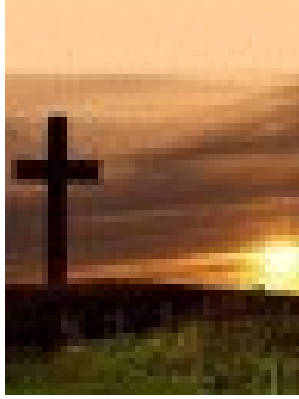
-- Εδώ θα καθίσεις, μέχρι πού να έρθουν τα πράγματα πίσω!

Την άλλη μέρα το πρωί καταφθάνουν οι κλέφτες, φορτωμένοι μετά πράγματα.

- Πάρ' τα γρήγορα, γιατί ένας γέρος μας τρέλανε στο ξύλο...

Ο Άγιος Νικόλαος επέστρεψε τα πράγματα πίσω κάνοντας το θαύμα!

**ΒΟΗΘΕΙΑ! ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ,
ΒΟΗΘΕΙΑ....ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ΒΟΗΘΕΙΑ!....**

Προ ετών, ένας νεαρός Ιερέυς μου διηγήθηκε τα έξης τρομερά:

"Η μητέρα μου, πού δεν ήθελε ο γιος της να γίνει παπάς, στον τρίτο χρόνο από τη χειροτονία μου, πέθανε.

Στον θάνατο της, ως ιερέυς εγώ ο γιος της, δεν είχα δώσει μεγάλη σημασία. Έκανα όσα Είναι απαραίτητα και τίποτα περισσότερο απ' αυτό.

Ένα απογευματάκι, προς το σούρουπο, περνούσα έξω από το Κοιμητήριο.

Σκέφθηκα λοιπόν: Δεν πάω να της ανάψω το καντηλάκι;" Πράγματι το άναψα και κάθισα σε μια πέτρα. Δεν είχα μαζί μου όμως πετραχήλι κι έτσι δεν της διάβασα Τρισάγιο.

Σαν να ζαλίστηκα όμως λίγο και ξαφνικά νόμισα ότι άρχισαν να ανοίγουν οι τάφοι, να σηκώνονται τα νεκρά σώματα των ανθρώπων και να φωνάζουν!...

- ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ, Ιερείς του Υψίστου, βοήθεια..., Ορθόδοξοι χριστιανοί, βοήθεια!... Λειτουργίες, προσευχές, Μνημόσυνα, Τρισάγια... ΒΟΗΘΕΙΑΑΑ, χριστιανοί!!!

Σε λίγο τρομαγμένος βλέπω και την μάνα μου:

- ΒΟΗΘΕΙΑ, γιέ μου, μου είπε, βοήθεια! Βοήθεια, τώρα πού είσαι παπάς, βοήθεια για όλους, βοήθεια, βοήθεια!!!...

και έπεσε επάνω μου σπαράζοντας από κραυγές απελπισίας, ζητώντας βοήθεια για την ψυχή της.

Τότε συνήλθα τρομαγμένος... Είχε πλέον βραδιάσει... Έφυγα τρέχοντας... σχίσθηκαν και τα ράσα μου... και από την τρομάρα μου όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα.

Την άλλη ήμερα το πρωί είπα στην πρεσβυτέρα μου:

"Κοίταξε να δεις. Για τρία χρόνια θα λειτουργώ κάθε μέρα, ακόμα και τις Σαρακοστές, για τη μάνα μου, για όλους τους πεθαμένους, για όσους είναι γραμμένοι εκεί, στο Κοιμητήριο, και για όσα ονόματα κεκοιμημένων θα μου δίνουν από δω και πέρα".

Έκανα χίλιες εκατό Λειτουργίες συνεχώς, χωρίς διακοπή! Χίλια εκατό Μνημόσυνα με κόλλυβα, με Τρισάγια, με ό,τι έπρεπε' κάθε μέρα!

Πολλές φορές τις νύχτες έβλεπα τις ψυχές να μου λένε "ευχαριστώ", άλλες γιατί ξεδίψασαν, άλλες γιατί δροσίστηκαν, άλλες γιατί χόρτασαν, άλλες γιατί ζεστάθηκαν μέσα στις παγωνιές!

"Ευχαριστώ, ζεστάθηκα, παπά μου", μου έλεγαν, "κρύωνα, ζεστάθηκα, σ' ευχαριστώ". Άλλες με ευχαριστούσαν, γιατί είδαν λίγο φως και άλλες κρατούσαν ψωμάκια στα χέρια..."

**Οι ιερές εικόνες είναι τα βιβλία του λαού μας.
Ο άνθρωπος που δεν ξέρει γράμματα
βλέπει και διδάσκεται από αυτές.**

Η Ιστορία αναφέρει ότι ή αρχή της μετανοίας και της επιστροφής του Βουλγάρικου λαού στο Χριστιανισμό, οφείλεται σε μια εικόνα. Ήταν ή εικόνα που παρίστανε τη Μέλλουσα Κρίσι. Την έδειξε τότε στο βασιλιά Βόρι ο ιεραπόστολος Άγιος Μεθόδιος, του την εξήγησε και την ανέλυσε. Του έκανε τόση εντύπωση, ώστε ο Βόρις αμέσως πίστεψε στο Χριστό και μαζί του και όλος ο Βουλγαρικός λαός.

Γι 'αυτό και οι δυο Άγιοι, ο Κύριλλος και ο Μεθόδιος, είναι οι μεγάλοι φωτιστές Και ιεραπόστολοι των Σλάβων.

ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΣΕ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ένας συγγραφέας, σε κάποια επίσκεψη του στον Πανάγιο Τάφο στα ' Ιεροσόλυμα, γνώρισε έναν Αγιοταφίτη μοναχό. Ο μοναχός λοιπόν αυτός αναφερόμενος στους γονείς του είπε τα έξης:

Ο πατέρας μου ήταν φτωχός, αλλά πολύ ευσεβής. Όταν

επρόκειτο να γίνει Λειτουργία, περίμενε τον παπα στην πόρτα της 'Εκκλησίας. 'Ενώ ή μητέρα μου δεν ήταν ασεβής, σπανίως όμως έκκλησιάζετο.

Προτιμούσε την Κυριακή να καθήσει στο σπίτι, να μαγειρέψει για την οικογένεια, να κάνει τις δουλειές του σπιτιού, παρά να πηγαίνει στην Εκκλησία.

Όταν εκοιμήθησαν οι δυο γονείς μου, είδα, λέγει ο μοναχός, και τους δύο στον ύπνο μου• και ο μεν πατέρας μου βρισκόταν σ' ένα ωραιότατο, πανευφρόσυνο περιβόλι κι εκεί απελάμβανε την ευτυχία του Παραδείσου, ή δε μητέρα μου με μεγάλο πόνο μου έλεγε:

Δός μου, παιδάκι μου, κι έμενα, να φάω λίγο από το πιάτο σου! Πεινώ!"

Την άλλη ήμερα, όταν ξύπνησα, σκέφθηκα: Αφού είναι πεθαμένη ή μητέρα μου, τι είδους φαγητό μπορεί να επιθυμεί; Ασφαλώς, έχει ανάγκη από πνευματική τροφή.

Χωρίς κανένα δισταγμό πήγα στην Ιερά Μονή του Αγίου Σάββα και έδωσα τα απαραίτητα, με την παράκληση να κάνουν ένα Σαρανταλείτουργο στο όνομα της μητέρας μου, με σκοπό να την ύψωση λιγάκι ο Θεός, για να Είναι μαζί με τον πατέρα μου, να χαίρονται και να συνευφραίνονται στο κάλλος του Παραδείσου.

Πριν όμως τελειώσει το Σαρανταλείτουργο, στη μέση περίπου, είδα στον ύπνο μου τον πατέρα μου να μου λέγει με σκυθρωπό ύφος:

— Γιατί μου αφήρεσες την μερίδα μου;

Σάς βεβαιώ, είπε ο μοναχός, ότι "κοκκάλωσα"! Δεν ήξερα τι να απαντήσω!

Την άλλη ήμερα παρήγγειλα να προστεθεί αμέσως και το όνομα του πατέρα μου στο Σαρανταλείτουργο και μόλις τελείωσε

έκανα κι ένα δεύτερο και για τους δυο γονείς μου.

Κατόπιν τους ξαναείδα να είναι αναπαυμένοι και ευχαριστημένοι, χωρίς πλέον να μου παραπονούνται.

Έκτοτε, πέρασαν πάρα πολλά χρόνια, περισσότερα από είκοσι, κάνω συνέχεια Μνημόσυνα υπέρ αυτών και κάθε χρόνο από ένα Σαραντα λειτουργό, για να έχουν περισσότερη ανάπαυση εν Κυρίω.

"Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με", " Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς", " Υπεραγία Θεοτόκε, βοήθει μοι".

Στο κέντρο της Αγίας Τραπέζης, στην κεντρική κολώνα, πού συμβολίζει τον Κύριο, τοποθετούμε άγια Λείψανα Μαρτύρων, διότι στο Αίμα και στη Θυσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και στα αίματα των Μαρτύρων στερεώθηκε ή ' Εκκλησία, της οποίας ή πορεία είναι ματωμένη. Γι' αυτό και ή σωτηρία μας επιτυγχάνεται δια πολλών θλίψεων, κόπων, αγώνων και στεναγμών. Δεν βαδίζουμε επάνω σε βαμβάκι, ούτε σε βελούδο. Διερχόμεθα δια πολλών θλίψεων πονάμε πολύ, επειδή ακριβώς και ή ηδονή της αμαρτίας υπήρξε πολλή στη ζωή μας.

Κάποιος ιερομόναχος, αυτοαποκαλούμενος "απελπισμένος", στο βιβλίο "ΝΗΠΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ", διηγείται δήθεν για κάποιον άλλον, στην πραγματικότητα όμως για τον εαυτό του, ότι ήρθε, την ώρα πού προσηύχετο με την ευχούλα, με το "Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με", σε έκστασι... και είδε ένα άπειρο πλήθος δαιμόνων - σαν την άμμο της θαλάσσης, τόσο πολλοί ήσαν - να του επιτίθενται γεμάτοι λύσσα.

Οι διαθέσεις τους ήταν φονικές. Απ' όλα τα μέρη, αγριεμένοι φοβερά, ορμούσαν εναντίον του, για να τον κατασπαράξουν...

Συνήλθε και έντρομος έτρεξε προς την Εκκλησία.

—Που θα καταφύγω; αναρωτήθηκε μες στον λογισμό του. Που άλλου, παρά στον φρικτό Γολγοθά, στην Αγία Τράπεζα, όπου καθημερινά με δάκρυα και με συντριβή ιερουργώ τα Πανάχραντα Μυστήρια. Θα πέσω εκεί στα πόδια του Χριστού κοίτης γλυκύτατης Πανάχραντου Μητρός Του, της Ύπεραγίας Θεοτόκου.

Έχοντας αυτά στον νου και στον λογισμό του, τρέχοντας έφθασε στον Ναό. Μπαίνοντας μέσα είδε τον Κύριο και την Θεοτόκο Στις εικόνες του τέμπλου σαν ζωντανούς και με βασιλική δόξα. Το Θείο Πρόσωπο του Κυρίου είχε μία ανέκφραστη ωραιότητα και άστραφτε πιο δυνατά και από τον ήλιο. Όλο το εκκλησάκι ήταν λουσιμένο από την θεϊκή Του ακτινοβολία. Τα πάντα στολίζονταν λαμπροφώρα. Οι καντήλες, τα μανουάλια, τα λίγα στασίδια, τα αναλόγια των ψαλτών, ο μικρός πολυέλαιος πού ήταν κρεμασμένος από πάνω, το μικρό δεσποτικό, το Άγιο Βήμα, ή Αγία Τράπεζα, τα άμφια, τα εξαπτέρυγα, ή Αγία Πρόθεσις, τα πάντα ήσαν ολόλαμπρα, γεμάτα φως και δόξα! και προπαντός οι αγιογραφίες, γύρω - γύρω στους τοίχους του Ναού: παρούσα, λαμπροφορεμένη και δε δοξασμένη ή Θριαμβεύουσα Εκκλησία.

' Ο ιερεύς εκείνος και ασκητής, δεν μπόρεσε να ξανακοιτάξει το Πρόσωπο της τρισηλίου Δόξης του Κυρίου! Μόνο προσκύνησε..., άγγιξε ή δεν άγγιξε το προτεινόμενο χέρι του Κυρίου για ασπασμό.

Με φόβο πλησίασε στην εικόνα της Παναγίας, ασπάσθηκε το παρθενικό Της χέρι επάνω στην εικόνα και τόλμησε να Την

κοιτάξει στο Πρόσωπο. Στην άγια Της αγκαλιά είδε το Θείο Βρέφος καθισμένο σαν σε Θρόνο Χερουβικό... και ήταν τόσο ταιριαστό το θεϊκό αυτό σύμπλεγμα, όσο ή ομορφιά και ή ευωδιά σ' έναν πάλλευκο κρίνο ή σ' ένα μπουκέτο από μυρωμένα τριαντάφυλλα... Ομορφιά, ευωδιά!...

' Η Θεοτόκος κοίταζε τον Ιερέα με άπειρη γλυκύτητα και με τόση πραότητα, ώστε εκείνος πήρε θάρρος και ρώτησε:

—Παναγία μου! γλυκεία μου Παναγία και Μητέρα του Ιησού μου, πως θα γλιτώσω από τους δαίμονες που με κυνηγούν;

Με το Όνομα του Υιού μου και με το Όνομα το δικό μου θα νικάς και θα εξολοθρεύεις τους δαίμονες, απάντησε ή Θεοτόκος.

"Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με",

" Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς",

" Υπεραγία Θεοτόκε, βοήθει μοι".

Και εδώ, μέσα στον Ναό, και στο κελλάκι και έξω, εργαζόμενος και ήσυχάζων, παντού και πάντοτε, το Όνομα του Υιού μου και το Όνομα το δικό μου να επικαλείσαι, συνέχισε ή Θεοτόκος.

Ο Ιερομόναχος έκανε μια στρωτή μετάνοια, βγήκε έξω από το εκκλησάκι και φώναξε με όλη του τη δύναμη:

"Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με!"

"Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε Κεχαριτωμένη Μαρία!"

Αμέσως οι ανίσχυροι, οι αδύνατοι, οι δειλοί δαίμονες εξαφανίστηκαν όλοι από μπροστά του σαν αστραπή.

" Έκλαιγα, έκλαιγα. Τί ήτανε αυτό, Θεέ μου;!!"

"ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΝΩΘΕΝ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΟΝ ΨΥΧΩΝ ΗΜΩΝ, ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΕΗΘΩΜΕΝ"

Ο μακαριστός π. Χαράλαμπος, πού διετέλεσε και Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Διονυσίου του Αγίου Όρους, όταν ήταν στη Νέα Σκήτη το 1964, σε ανύποπτη στιγμή και στην ερώτηση μου "τι διαφέρει ή ειρήνη του Χριστού από την ειρήνη του κόσμου", απάντησε: "Ειρήνη με ειρήνη έχει διαφορά. Υπάρχει τεραστία

διαφορά από την ειρήνη πού δίδει ο Θεός, Ούτω κάποτε προσευχόμενος πλησίον του παραθύρου του κελιού μου, αισθάνθηκα ένα πράγμα, που δεν μπορεί να το έκφραση κανείς. Εκεί πού προσευχόμεουν, ακούω ξαφνικά μια βοή "σςσ, σςσ., σςσ". Οι αισθήσεις μου οι εξωτερικές κόπηκαν και "άνοιξε" μέσα στην καρδιά μου μία ειρήνη σε ανέκφραστο βαθμό. Δεν μπορούσα να κουνηθώ. Μία ανέκφραστος γλυκύτης, γαλήνη, ειρήνη... Δεν περιγράφεται! Αισθανόμουν Παράδεισον μέσα μου. Αυτό ίσως κράτησε μία ώρα. Κατόπιν υποχώρησε. Έμεινε όμως μέσα μου. Βεβαίως, ελάχιστο πράγμα παρέμεινε. Και έκτοτε ό,τι κι αν συνέβαινε, οιαδήποτε φροντίδα, ταραχή, πειρασμός κλπ, ή ειρήνη από μέσα μου δεν χανόταν. Όταν έφυγε εκείνη ή μεγάλη και ανέκφραστος ειρήνη, έκλαιγα, φώναζα: τι ήτανε αυτό, τι ήτανε αυτό; Θεέ μου, έλεγα, αυτή ήτανε ή ειρήνη πού έδωσες στους Αγίους Αποστόλους: "ειρήνη την εμήν δίδωμι υμίν"; Δεν μπορούσα να βαστάξω. " Έκλαιγα, έκλαιγα. τι ήτανε αυτό, Θεέ μου;!!"

ΤΟ ΚΑΝΔΗΛΙ

Ήταν παραμονή του Ευαγγελισμού, 24 Μαρτίου του 1942, και ήμασταν στη Δράμα, στην ιδιαίτερα μου πατρίδα, Ή ξένη κατοχή ήταν Βουλγάρικη. Οι στερήσεις, οι αρρώστιες και ή πείνα είχαν πάρει τρομακτικές διαστάσεις και ο Θάνατος θέριζε κάθε μέρα μικρούς και μεγάλους και ιδιαιτέρως τα παιδιά.

Μεταξύ των συγγενών μου είχα και μια μακρινή θεία, χήρα με πέντε παιδιά. Τον άνδρα της τον είχαν σκοτώσει οι κατακτητές πριν από έξι μήνες στις σφαγές της 29 "ς Σεπτεμβρίου του 1941. Από τρόφιμα της είχαν απομείνει ένα δάκτυλο ελαιόλαδο και μια "χούφτα" καλαμποκάλευρο.

Εκείνο λοιπόν το απόγευμα, σκέφθηκε ότι αύριο, του Ευαγγελισμού, είχε έστω και κάτι λίγο για τροφή στα παιδιά: εκατό δράμια αλευράκι κι ένα δάκτυλο λαδάκι,

Ξαφνικά τα μάτια της έπεσαν πάνω στο σβησμένο κανδήλι, πού ήταν κρεμασμένο μπροστά στο εικονοστάσι. και τότε μπήκε στο δίλημμα: Το λαδάκι στα νηστικά παιδιά της ή στο εικονοστάσι με την εικόνα του Ευαγγελισμού;

Αποφασιστικά όμως έκαμε τον Σταυρό της και είπε στην Παναγία: "Παναγία μου! ' Εγώ θα Σου ανάψω το καντήλι, γιατί ή μέρα πού ξημερώνει είναι πολύ μεγάλη για την πίστη μας, αλλά και Συ όμως ανάλαβε να μου θρέψεις τα παιδιά".

Πήρε το λιγοστό λαδάκι και μ' αυτό άναψε το καντήλι της Παναγίας. Το ιλαρό του φως φώτισε το φτωχικό σπίτι και ή καρδιά της γέμισε από γαλήνη. Αυτό τους συνόδευσε στη βραδινή τους προσευχή και στον ύπνο τους όλο εκείνο το αξέχαστο βράδυ.

Την άλλη μέρα, μετά τη Θεία Λειτουργία, ή θεία μου άνοιξε το ντουλάπι, για να πάρει το λιγοστό αλεύρι, και έμεινε άφωνη. Τι βλέπει; Το "λαδερό" γεμάτο λάδι μέχρι πάνω, και δυο σακούλες γεμάτες αλεύρι και μακαρόνια!...

Σταυροκοπήθηκε ή γυναίκα πολλές φορές, δοξάζοντας και ευχαριστώντας τον Θεό και την Παναγία για το μεγάλο θαύμα, αλλά δεν είπε σε κανένα τίποτα. Για δυο χρόνια ούτε το λάδι άδειαζε από το μπουκάλι, ούτε και το αλεύρι "σώθηκε" ποτέ, παρά την καθημερινή τους χρήση για έξι στόματα, για ανταλλαγή με άλλα τρόφιμα και για κρυφή ελεημοσύνη. Άλλα και το κανδήλι παρέμεινε από τότε μέρα - νύχτα αναμμένο, μαρτυρώντας με το άσβεστο φως του τη ζωντανή πίστη αυτής της ευλογημένης γυναίκας.

ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΤΗΣ ΕΙΠΕ.....

ΜΗΝ ΤΟ ΛΕΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΗΝ ΤΟ ΛΕΣ!!!

Κάποτε μια ψυχή μου διηγήθηκε αυτό πού της συνέβη κατά τη διάρκεια νυκτερινής προσευχής. Προσηύχeto με κομποσχοίνι στο Όνομα του Ιησού Χριστού, "Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με...Ιησού μου, έλεος..." Έκανε αυτή την προσευχή μια ώρα, δύο ώρες, τρεις, τέσσερεις... πολλή προσευχή. Σκυμμένη, βυθισμένη μέσα στο "χώρο" της καρδιάς της.

Κάποια στιγμή, μέσα στην ησυχία, και σε μια κατάσταση πού δεν μπορεί να ορίσει ή ψυχή, εμφανίσθηκε μπροστά της, μπροστά στην προσευχόμενη ψυχή, την ευρισκομένη εν έκσταση, ο διάβολος ολόκληρος! ' Ο διάβολος έπεσε στα γόνατα κοίτης είπε:

-- Σε παρακαλώ... (Ο διάβολος να παρακαλεί!!! Ο διάβολος, πού είναι ο φόβος και ο τρόμος ημών των χριστιανών, των δειλών και ολιγόπιστων... ο διάβολος να γονατίζει και να παρακαλεί!) σε παρακαλώ, της είπε, μη λες αυτό το Όνομα, σε παρακαλώ μη το λες! Μη το λες αυτό το Όνομα (του Χριστού δηλαδή) κι εγώ θα σου χαρίσω όλον τον κόσμο! Της είπε: "Μην προσκυνάς το Όνομα του Κυρίου, κι εγώ θα σου χαρίσω όλον τον κόσμο. Θα σου δώσω όση δόξα θέλεις, εξουσία και δύναμι." και επειδή επρόκειτο για νεαρό άτομο, πρόσθεσε: "Και έρωτες πολλοί θα σέρνονται στα πόδια σου, μόνο μη λες αυτό το Όνομα!"

ΣΤΟΝ ΟΙΚΟ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΜΟΥ ΔΕΝ ΠΑΙΖΟΥΝ

Ένας συγγενής μου, μου διηγήθηκε το έξης περιστατικό: Ένας φίλος του γιατρός, όταν ήταν μικρός, όπως όλα τα παιδάκια, πού

γελάνε και μετακινούνται άσκοπα μέσα στον Ναό, χωρίς να καταλαβαίνουν, έτσι κι αυτός, μαζί με ένα ξαδελφάκι του γελούσε και πείραζε τα άλλα παιδάκια, πότε έτρεχε από δω και πότε έτρεχε από κει. Τελείωσε ή εκκλησία, πήραν το Αντίδωρο, ό κόσμος έφυγε, αλλά αυτά τα δυο παιδάκια, ο γιατρός με τον ξάδελφο του, άρχισαν πάλι να ατακτούν μέσα στον Ναό. Τότε λοιπόν ακούγεται μία αυστηρή αλλά γλυκεία γυναικεία φωνή να τους λέγει:

- Στον οίκο του Υιού μου δεν παίζουν! Δεν τρέχουν από δω κι από κει. Προσεύχονται, κοινωνούν, μεταλαμβάνουν το Σώμα και το Αίμα Του. Το Αίμα του Υιού μου!

Και ...φράπ! τα αρπάζει από τον σβέρκο και εν ριπή οφθαλμού ευρέθησαν και τα δύο παιδάκια έξω, στο προαύλιο του Ναού! Και λέει ό γιατρός: "Σε μένα να 'έρθουν να πουν αν υπάρχει ή δεν υπάρχει Θεός, Σε μένα μίλησε ο Θεός δια μέσου της Ύπεραγίας Θεοτόκου!"